

храма, Захарія, въ священническо-то си облѣкло, влѣзълъ въ храма, гдѣ не влизилъ никой, освѣтъ священницы-тъ. Тамъ возложилъ той ѳиміамъ на олтаря кадилный, или на жертвенника, и веднага му се явилъ Ангелъ, който стоялъ отъ деснѣ странѣ на жертвенника. Захарія се смутилъ; страхъ нападижлъ на него. „Не бойся, Захаріе,“ казалъ му Ангела-тъ, „твоя-та молитва е услышана: жена ти Елисавета ще ти роди сынъ, и ты ще наречешъ имя-то му Іоаннъ; той ще ти бѣде радость и веселіе, и мнозина ще се зарадватъ за рожденіе-то му. Той ще бѣде великъ прѣдъ Господа! Вино и сикеръ пѣма да пѣе, и ще се испълни съ Духа Святаго още въ утробѣ-тъ майчинѣ си. Той ще обърне мнозинѣ отъ сынове-тъ Израйлевы камъ Бога имъ и ще прѣдиде прѣдъ Него въ духъ и силѣ илїинѣ; той ще обърне сърдца-та на бащи-тъ камъ дѣца-та, ще просвѣти съ мудрость оныя, които ѹ ся противять, и ще прѣдстави Господу народъ готовъ.“

Толкосъ радостна вѣсть надминувала чаяніе-то на Захарію. Той не само се былъ вече оставилъ отъ всѣхъ надеждъ да добые сынъ, но още почиталъ това совершенно невозможно, и затова казалъ Ангелу: „съ какво могъ да се удостовѣрихъ въ истинѣ-тъ на това обѣщаніе? Азъ сѣмъ старъ, и жена ми е такожде стара!“ Ангела-тъ отговорилъ: „Азъ сѣмъ Гавріилъ, прѣдстоящій прѣдъ Бога, и пратенъ сѣмъ да ти благовѣстихъ тахъ радость. Зачто не повѣрва думы-тъ ми, ты ще бѣдешъ нѣмъ, докѣ да се сбѣдне всячко това, что ти прѣдказахъ.“

Ангела-тъ си отишълъ, а Захарія останѣлъ нѣмъ. Всички-тъ людє, които были внѣ отъ храма, чакали го да излѣзе и чудили се, зачто се бави тѣй дълго въ храма. Наконецъ Захарія излѣзълъ изъ церквѣ-тъ, но не можалъ да продума. Не можалъ да изрече обыкновенно-то благословеніе и мълчешкомъ отпустижлъ народа; той се старалъ само съ мааніе да изясни на народа, че не може да говори. Тогава всички разумѣли, че е видѣлъ видѣніе. Когато се